

Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΛΕΝΙΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Αποσπάσματα από ντοκουμέντα της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς

Στις σημερινές συνθήκες της πιο προχωρημένης βαθιάς αποσύνθεσης του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, επικυρώνονται στο ακέραιο οι ιδέες και οι πολιτικές θέσεις του λενινικού μπολσεβικισμού, του αυθεντικού επαναστατικού μαρξισμού.

Το 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς (Νοέμβρη – Δεκέμβρη του 1922) κάτω από την φωτισμένη ηγεσία του **Λένιν** και του **Τρότσκι** επαναλάμβανε γι' άλλη μια φορά την μπολσεβίκικη προγραμματική διαπίστωση – διακήρυξη:
«Αυτό που ζούμε σήμερα είναι η επιθανάτια αγωνία του καπιταλισμού».

Το σύνολο των γεγονότων που μεσολάβησαν από τότε (και ιδίως ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος) επιβεβαίωσαν και επιβεβαιώνουν απόλυτα και καθημερινά την ορθότητα της μαρξιστικής αυτής διαπίστωσης. Διανύουμε την εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής, σήψης και βαρβαρότητας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, ζούμε στην «εποχή των ιμπεριαλιστικών πολέμων, των προλεταριακών επαναστάσεων και των αντεπαναστάσεων» (Λένιν).

Σ' αυτές τις απάνθρωπες συνθήκες, της συγκέντρωσης του κοινωνικού πλούτου στα χέρια μιας ελάχιστης ολιγαρχίας, συνθήκες αυξανόμενης ανεργίας, πείνας και εξαθλίωσης, το εργατικό και το κομμουνιστικό κίνημα, σ' ολόκληρο τον πλανήτη, αποπροσανατολισμένο, κομματιασμένο και παραλυμένο, πλήρωσε και πληρώνει ακριβά την δειλία και την χαμέρπεια

των συνθηκολόγων ηγετών και των εκφυλισμένων ψευτοσοσιαλιστικών και ψευτοκομμουνιστικών κομμάτων.

Μα ο φωτεινός φάρος του λενινικού μπολσεβικισμού, οι ιδρυτικές θέσεις και αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς, δείχνουν σταθερά τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η παγκόσμια επαναστατική πρωτοπορία του προλεταριάτου.

Ο δρόμος αυτός είναι ο δρόμος της λενινικής πολιτικής ταχτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, της εργατικής ταξικής Συμμαχίας, ενάντια στην ληστρική επίθεση και την βαρβαρότητα του σαπισμένου καπιταλισμού.

Οι επαναστάτες εργάτες δεν έχουν καμιά άλλη καλύτερη επιλογή από την λενινική ταχτική του κόμματος των μπολσεβίκων, όπως αυτή περιγράφεται στα ντοκουμέντα της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τα οποία παραθέτουμε εδώ στη συνέχεια.

Κ.Ε.Δ.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ

I. Επιβεβαίωση των αποφάσεων του 3ου Συνεδρίου

Το 4ο Συνέδριο διαπιστώνει πρώτα απ' όλα ότι οι α-ποφάσεις του 3ου Παγκόσμιου Συνεδρίου:

1. για την παγκόσμια οικονομική κρίση και τα καθή-κοντα της Κομμουνιστικής Διεθνούς.
2. για την τακτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς, επι-βεβαιώθηκαν πλήρως από την πορεία των γεγονότων και την εξέλιξη του εργατικού κινήματος στο μεταξύ του 3ου και του 4ου Συνεδρίου χρονικό διάστημα.

II. Η περίοδος της παρακμής του καπιταλισμού

Το 3ο Συνέδριο, αφού ανέλυσε την παγκόσμια οικονομική κατάσταση, μπόρεσε να διαπιστώσει με τη μεγαλύτερη ακρίβεια ότι ο καπιταλισμός, αφού πραγματοποίησε την αποστολή του να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις, ήρθε σε ανυπέβλητη αντίθεση όχι μόνο με τις ανάγκες της σημερινής ιστορικής εξέλιξης, αλλά και με τους πιο στοιχειώδεις όρους της ανθρώπινης ύπαρξης. Αυτή τη θεμελιώδη αντίθεση την είδαμε ιδιαίτερα στον τελευταίο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, ο οποίος και την επιδείνωσε, κλονίζοντας βαθιά το καθεστώς της παραγωγής και της κυκλοφορίας. Ο καπιταλισμός, που έτσι επέζησε του εαυτού του, πέρασε σε μια φάση όπου η ολέθρια ενέργεια των εξαπολυμένων δυ-νάμεων του καταστρέφει και παραλύει τις δημιουργικές οικονομικές κατακτήσεις που πραγματοποίησε το προλεταριάτο στις συνθήκες της καπιταλιστικής σκλαβιάς.

Η γενική εικόνα της καταστροφής της καπιταλιστικής οικονομίας δεν μετριάζεται καθόλου από τις αναπόφευκτες διακυμάνσεις του καπιταλιστικού συστήματος που το συνοδεύουν τόσο στην περίοδο της ανόδου του όσο και της παρακμής του. Οι προσπάθειες των αστών και σοσιαλδημοκρατών οικονομολόγων στις διάφορες χώρες να παρουσιάσουν τη βελτίωση που διαπιστώθηκε κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1921 στις Ενωμένες Πολιτείες, σε μικρότερο βαθμό στην Ιαπωνία και την Αγγλία και ως ένα σημείο στη Γαλλία όπως επίσης και σε άλλες χώρες, σαν ένδειξη αποκατάστασης της καπιταλιστικής ισορροπίας, στηρίζονται εν μέρει στη διάθεση να παρουσιαστούν διαφορετικά τα γεγονότα και εν μέρει στην έλλειψη οξυδέρκειας των λακέδων του κεφαλαίου. Το 3ο Συνέδριο, πριν μάλιστα από τη σημερινή βιομηχανική αναζωογόνηση, είχε ήδη προβλέψει αυτή τη βελτίωση για ένα λίγο πολύ κοντινό μέλλον και την είχε προσδιορίσει από τότε με τη μεγαλύτερη ακρίβεια σαν ένα επιφανειακό κύμα στο πλαίσιο της αυξανόμενης καταστροφής της καπιταλιστικής οικονομίας. Μπορούμε καθαρά να προβλέψουμε από τώρα ότι αν η σημερινή αναζωογόνηση της βιομηχανίας δεν μπορέσει, έστω και σε ένα μακρινό μέλλον να αποκαταστήσει την καπιταλιστική ισορροπία ή να επουλώσει τις ανοιχτές πληγές που άφησε ο πόλεμος, η

επόμενη κυκλική κρίση, που η ενέργεια της θα συμπέσει με την κυρία γραμμή της καπιταλιστικής καταστροφής θα επιδεινώσει όλες τις εκδηλώσεις αυτής της καταστροφής και επομένως, σε εξαιρετικό βαθμό, και την επαναστατική κατάσταση.

Ως το θάνατο του ο καπιταλισμός θα υπόκειται σ' αυ-τές τις κυκλικές διακυμάνσεις. Μόνο η κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο και η παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση θα μπορέσουν να σώσουν την ανθρωπότητα απ' αυτή τη μόνιμη καταστροφή που προκαλεί η συνέχιση της ύπαρξης του σύγχρονου καπιταλισμού.

Αυτό που ζούμε σήμερα είναι η επιθανάτια αγωνία του καπιταλισμού. Η κατάρρευση του είναι αναπόφευκτη.

(Από το βιβλίο «Η Κομμουνιστική Διεθνής – Θέσεις και Αποφάσεις του 4ου Παγκόσμιου Συνεδρίου»

σελ. 9-10, Εκδόσεις «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη»

.....

X. Η τακτική του ενιαίου μετώ που

Από τα παραπάνω πηγάζει η ανάγκη της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Το σύνθημα του 3ου Συνεδρίου «Προς τις μάζες» έχει σήμερα περισσότερη από κάθε άλλη φορά σπουδαιότητα. Στις περισσότερες χώρες μόλις τώρα αρχίζει ο αγώνας για τη δημιουργία του ενιαίου εργατικού μετώπου αλλά και μόλις τώρα αρχίζουμε να ξεπερνούμε τις δυσκολίες της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Σαν κύριο παράδειγμα μπορεί να θεωρηθεί η Γαλλία, όπου η πορεία των γεγονότων έπεισε για την ανάγκη της τακτικής του ενιαίου μετώπου ακόμα και εκείνους που απέκρουαν αρχικά αυτή την τακτική. Η Κομμουνιστική Διεθνής ζητάει όλα τα κομμουνιστικά κόμματα και οι ομάδες να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου γιατί μονάχα αυτή οδηγεί τους κομμουνιστές στον πιο σίγουρο δρόμο για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζομένων.

Οι ρεφορμιστές είναι εκείνοι που χρειάζονται τώρα τη διαίρεση, ενώ οι κομμουνιστές θέλουν να ενώσουν όλες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης ενάντια στον καπιταλισμό.

Η τακτική του ενιαίου μετώπου σημαίνει ότι η κομμουνιστική πρωτοπορία πρέπει να μπαίνει επικεφαλής στους καθημερινούς αγώνες των μεγάλων μαζών για τις απόλυτα απαραίτητες και ζωτικές διεκδικήσεις τους. Μέσα στους αγώνες αυτούς οι κομμουνιστές μπορεί να έρχονται σε διαπραγματεύσεις ακόμα και με τους προδότες αρχηγούς των σοσιαλδημοκρατών και με τους ανθρώπους του Άμστερνταμ. Οι προσπάθειες της 2ης Διεθνούς να παρουσιάσει την τακτική του ενιαίου μετώπου σαν μια τακτική που προετοιμάζει τη συγχώνευση όλων των εργατικών» κομμάτων, πρέπει βέβαια να αποκρουστούν κατηγορηματικά. Οι προσπάθειες της 2ης Διεθνούς να απορροφήσει με το πρόσχημα του ενιαίου μετώπου «ακροαριστερές» εργατικές οργανώσεις (συγχώνευση του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος και του Ανεξάρτητου Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Γερμανία) δεν είναι τίποτε άλλο στην πραγματικότητα από το μέσο με το οποίο οι σοσιαλδημοκράτες αρχηγοί προσπαθούν να προσκολληθούν στην μπουρζουαζία νέα τμήματα εργατικών μαζών.

Η ύπαρξη αυτόνομων κομμουνιστικών κομμάτων, μαζί με την απόλυτα ελεύθερη δράση τους απέναντι στον καπιταλισμό και την αντεπαναστατική σοσιαλδημοκρατία, είναι το μεγαλύτερο ιστορικό επίτευγμα του προλεταριάτου που με κανένα τρόπο δεν πρέπει να το εγκαταλείψουν οι κομμουνιστές. Μόνο τα κομμουνιστικά κόμματα αγωνίζονται για τα συνολικά συμφέροντα του προλεταριάτου.

Επίσης η τακτική του ενιαίου μετώπου δεν σημαίνει καθόλου μια «εκλογική σύμπραξη» με τους κορυφαίους παράγοντες που στοχεύουν σε τούτους ή σε κείνους τους εκλογικούς σκοπούς. Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών που ακολουθούν άλλα κόμματα ή ομάδες ή που είναι ακομμάτιστοι για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης ενάντια στην μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού.

Ένα άλλο πολύ σπουδαίο καθήκον όταν εφαρμόζουμε την τακτική του ενιαίου μετώπου είναι να επιδιώκουμε όχι μόνο αποτελέσματα στη ζύμωση αλλά και στην οργάνωση. Πρέπει να επωφελομάστε από κάθε ευκαιρία για να δημιουργούμε μέσα στις εργατικές μάζες

πυρήνες αυτοοργάνωσης (εργατικά συμβούλια, επιτροπές εργατικού ελέγχου από εργάτες όλων των κομμάτων ή και ακομμάτιστους, εκτελεστικές επιτροπές κτλ.).

Το σημαντικότερο στην τακτική του ενιαίου μετώπου ήταν και εξακολουθεί να είναι η δραστική αλλά μαζί και η οργανωτική συσπείρωση των εργατικών μαζών. Το πρακτικό αποτέλεσμα της τακτικής του ενιαίου μετώπου πηγάζει από τα «κάτω», μέσα από τα σπλάχνα αυτών των εργατικών μαζών. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι κομμουνιστές θα χρειαστεί να συνεργαστούν και με τους κορυφαίους εκπρόσωπους των αντίπαλων εργατικών κομμάτων για την εξέλιξη της πορείας όμως αυτών των διαπραγματεύσεων οι μάζες πρέπει να έχουν διαρκώς πλήρεις και ακριβείς πληροφορίες. Στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με τους εκπροσώπους αυτούς με κανένα τρόπο δεν πρέπει να περιορίζεται η αυτόνομη δράση των κομμουνιστικών κομμάτων.

Αυτονόητο είναι ότι η τακτική του ενιαίου μετώπου πρέπει να εφαρμόζεται στις διάφορες χώρες με διαφορετική μορφή, ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες. Όσον καιρό όμως στις σημαντικότερες καπιταλιστικές χώρες οι αντικειμενικοί όροι είναι ώριμοι για τη σοσιαλιστική επανάσταση και όπου τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (καθοδηγούμενα από τους αντεπαναστάτες ηγέτες) συνειδητά πραγματοποιούν τη διάσπαση της εργατικής τάξης, εκεί η τακτική του ενιαίου μετώπου θα δημιουργήσει μια νέα εποχή.

(Στο ίδιο, σελ. 19-21)

.....

Στο τέλος της απόφασης για την τακτική της ΚΔ «το Συνέδριο αποφασίζει να προσθέσει σαν συμπλήρωμα το κείμενο θέσεων που υιοθέτησε η Εκτελεστική, το Δεκέμβρη 1921, σχετικά με το ενιαίο μέτωπο, επειδή οι θέσεις αυτές εκθέτουν λεπτομερειακά την τακτική του ενιαίου μετώπου»

. Πρόκειται για ένα κείμενο 25 σημείων από τα οποία παραθέτουμε στην συνέχεια τα 8,18,19 και 23 σημεία του(ΕΔ).

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

....

8. — Ύστερα από προσεκτική στάθμιση των πραγμάτων, η Εκτελεστική της Κομμουνιστικής Διεθνούς κρίνει ότι το σύνθημα του 3ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς: **Προς τις μάζες!**

καθώς και τα γενικά συμφέροντα του κομμουνιστικού κινήματος, απαιτούν η Κομμουνιστική Διεθνής και τα τμήματα της να υποστηρίξουν το σύνθημα της ενότητας του προλεταριακού μετώπου και να αναλάβουν την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής του. Η τακτική των κομμουνιστικών κομμάτων θα λαβαίνει υπόψη της τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε χώρας.

....

18— Η Εκτελεστική Επιτροπή απαιτεί σαν όρο αυστηρά υποχρεωτικό για όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα, την ελευθερία κάθε τμήματος που θα έρθει σε συμφωνία με τα κόμματα της 2ης και της 21/2 Διεθνούς να συνεχίζει την προπαγάνδα των ιδεών μας και την κριτική των αντιπάλων του κομμουνισμού. Οι κομμουνιστές, υποτασσόμενοι στην πειθαρχία της δράσης, πρέπει να διατηρούν απόλυτα το δικαίωμα και τη δυνατότητα να εκφράζουν, όχι μόνο πριν και μετά τη δράση, αλλά ακόμα και κατά τη διάρκεια της, τη γνώμη τους πάνω στην πολιτική όλων των εργατικών οργανώσεων χωρίς εξαίρεση. Σε καμιά περίπτωση και με κανένα πρόσχημα δεν πρέπει αυτός ο όρος να αθετείται. Οι κομμουνιστές, υποστηρίζοντας την ενότητα όλων των εργατικών οργανώσεων σε κάθε πρακτική δράση εναντίον του καπιταλιστικού μετώπου, δεν μπορούν να παραιτηθούν από την προπαγάνδα των απόψεων τους, που μόνο αυτές αποτελούν τη λογική έκφραση των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

19.— Η Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς πιστεύει ότι είναι χρήσιμο να υπενθυμίσει σε όλα τα αδελφά κόμματα την πείρα των Ρώσων μπολσεβίκων, που το κόμμα τους είναι το μόνο που κατόρθωσε ως τα σήμερα να νικήσει την μπουρζουαζία και να καταλάβει την εξουσία. Κατά τα δεκαπέντε χρόνια που μεσολαβούν ανάμεσα στη γέννηση του μπολσεβικισμού και τη νίκη του (1903 - 1917), το κόμμα αυτό δεν έπαψε ποτέ να πολεμάει το ρεφορμισμό, ή, πράγμα που είναι το ίδιο, το μενσεβικισμό. Αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα οι μπολσεβίκοι έχουν, επανειλημμένα, συνάψει συμφωνίες με τους μενσεβίκους. Το πρώτο τυπικό σχίσμα πραγματοποιήθηκε την άνοιξη του 1905. Αλλά, κάτω από την ακατανίκητη επίδραση ενός εργατικού κινήματος μεγάλης έκτασης, οι μπολσεβίκοι έκαναν,

τον ίδιο χρόνο, κοινό μέτωπο με τους μενσεβικούς. Το δεύτερο τυπικό σχίσμα έγινε το Γενάρη του 1912. Αλλά από το 1905 ως το 1912, το σχίσμα διαδέχονταν ενώσεις και πρόσκαιρες συμφωνίες (το 1906, το 1907 και το 1910). Ενώσεις και συμφωνίες δεν πραγματοποιήθηκαν μόνο σαν συνέπεια των περιπετειών της πάλης ανάμεσα στις φράξιες, αλλά ιδιαίτερα κάτω από την πίεση των μεγάλων εργατικών μαζών που ξύπνησαν στην πολιτική ζωή και που θα ήθελαν να ιδούν οι ίδιες αν οι δρόμοι του μενσεβικισμού απομακρύνονται πραγματικά από την επανάσταση. Λίγο πριν από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο το καινούριο επαναστατικό κίνημα που επακολούθησε την απεργία της Λένα γέννησε στις προλεταριακές μάζες έναν ισχυρό πόθο ενότητας που οι ηγέτες του μενσεβικισμού προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν προς όφελος τους, όπως το κάνουν σήμερα οι ηγέτες των «σοσιαλιστικών» Διεθνών καθώς και οι ηγέτες της Διεθνούς του Άμστερνταμ. Εκείνη την εποχή, οι μπολσεβίκοι δεν αρνήθηκαν το ενιαίο μέτωπο. Κάθε άλλο: για να αντισταθμίσουν τη διπλωματία των μενσεβικών ηγετών, υιοθέτησαν το σύνθημα της «ενότητας στη βάση», δηλαδή της ενότητας των εργατικών μαζών στην επαναστατική πρακτική δράση τους εναντίον της μπουρζουαζίας. Η πείρα έδειξε ότι αυτή ήταν η μόνη σωστή τακτική. Τροποποιημένη ανάλογα με το χρόνο και τον τόπο η τακτική αυτή κέρδισε στον κομμουνισμό την τεράστια πλειοψηφία των καλύτερων προλεταριακών στοιχείων του μενσεβικισμού.

20.— Η «Κομμουνιστική Διεθνής υιοθετώντας το σύνθημα της ενότητας του προλεταριακού μετώπου και παραδεχόμενη συμφωνίες ανάμεσα στα διάφορα τμήματα της και τα κόμματα και τα συνδικάτα της 2ης και της 21/2 Διεθνούς, δεν μπορεί, όπως είναι φανερό, να αρνηθεί ανάλογες συμφωνίες σε διεθνή κλίμακα. Στο ζήτημα της βοήθειας προς τους πεινασμένους της Ρωσίας η Εκτελεστική πρότεινε μια συμφωνία στη Συνδικαλιστική Διεθνή του Άμστερνταμ. Ανανέωσε τις προτάσεις της με την προοπτική μιας κοινής δράσης εναντίον της λευκής τρομοκρατίας στην Ισπανία και τη Γιουγκοσλαβία. Κάνει τώρα μια πρόταση στις Σοσιαλιστικές Διεθνείς και στη Διεθνή του Άμστερνταμ, μια καινούρια πρόταση σχετική με τις εργασίες της Συνδιάσκεψης της Ουάσινγκτον, συνδιάσκεψης που δεν μπορεί παρά να επιταχύνει το ξέσπασμα ενός νέου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Αλλά οι ηγέτες αυτών των τριών διεθνών οργανώσεων έδειξαν ότι, όταν πρόκειται να περάσουν από τα λόγια στα έργα, αρνούνται εντελώς το σύνθημα της εργατικής ενότητας. Επομένως, το συγκεκριμένο καθήκον της Κομμουνιστικής Διεθνούς και των τμημάτων της θα είναι να αποκαλύψουν στις μάζες την υποκρισία των ηγετικών στοιχείων αυτών των οργανώσεων που προτιμούν την ένωση με τη μπουρζουαζία από την ενότητα των επαναστατών εργαζομένων και παραμένοντας στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας, εξάρτημα της Κοινωνίας των Εθνών, συμμετέχουν έτσι στην ιμπεριαλιστική Συνδιάσκεψη της Ουάσινγκτον, αντί να εξαπολύσουν καμπάνια εναντίον της. Αλλά η αρνητική απάντηση στις προτάσεις μας δεν θα μας κάνει να παραιτηθούμε από την τακτική που εφαρμόζουμε, που είναι απόλυτα σύμφωνη με το πνεύμα των εργατικών μαζών και την οποία πρέπει να ξέρουμε να αναπτύξουμε μεθοδικά και αδιάκοπα. Αν οι προτάσεις κοινής δράσης αποκρουστούν, θα χρειαστεί να πληροφορήσουμε τον εργατικό κόσμο για να ξέρει ποιοι είναι εκείνοι που καταστρέφουν πραγματικά την ενότητα του προλεταριακού μετώπου. Αν οι προτάσεις μας γίνουν δεκτές, το καθήκον μας θα είναι να δώσουμε μεγαλύτερη ένταση και μεγαλύτερο βάθος στους αγώνες που θα εξαπολυθούν. Και στις δύο περιπτώσεις αυτό που έχει σημασία είναι να ενεργήσουμε κατά

τέτοιο τρόπο ώστε οι διαπραγματεύσεις των κομμουνιστών με τις άλλες οργανώσεις να ξυπνήσουν τις εργατικές μάζες και να τραβήξουν την προσοχή τους. Γιατί πρέπει οπωσδήποτε να ενδιαφερθούν όλοι οι εργαζόμενοι για όλες τις περιπέτειες του αγώνα που αποβλέπει στην πραγματοποίηση του ενιαίου επαναστατικού μετώπου τους.

21. — Η Εκτελεστική, καθορίζοντας αυτό το σχέδιο δράσης, δεν παραλείπει να καταστήσει προσεκτικά τα αδελφά κόμματα για τους κινδύνους που μπορεί να προκύψουν απ' αυτό. Όλα τα κομμουνιστικά κόμματα δεν έχουν ακόμα αρκετά σταθεροποιηθεί και οργανωθεί και δεν έχουν εντελώς καταικήσει την κεντρική και μισοκεντρική ιδεολογία. Δεν είναι δύσκολο να γίνουν υπερβολές που θα οδηγήσουν στη μετατροπή των κομμουνιστικών κομμάτων και ομάδων σε άμορφα και ετερογενή μπλοκ. Για να εφαρμοστεί με επιτυχία η τακτική που υποστηρίζουμε, χρειάζεται να είναι γερά οργανωμένο το κόμμα και η διεύθυνση του να διακρίνεται για τις εντελώς ξεκαθαρισμένες ιδέες της.

....

23.— Με την ενότητα του προλεταριακού μετώπου, πρέπει να εννοούμε την ενότητα όλων των εργαζομένων που επιθυμούν να πολεμήσουν τον καπιταλισμό, στους οποίους επομένως συμπεριλαμβάνονται οι εργάτες που ακολουθούν ακόμα τους αναρχικούς και τους συνδικαλιστές. Σε μερικές χώρες, αυτά τα στοιχεία μπορούν να συμπράξουν στις επαναστατικές ενέργειες. Από τα πρώτα της ακόμα βήματα η Κομμουνιστική Διεθνής σύστησε πάντοτε φιλική στάση απέναντι σ' αυτά τα εργατικά στοιχεία που ξεπερνούν προοδευτικά τις προκαταλήψεις τους και προσχωρούν σιγά - σιγά στον κομμουνισμό. Οι κομμουνιστές θα πρέπει από δω και μπρος να τους δίνουν τόσο περισσότερο προσοχή όσο το ενιαίο μέτωπο εναντίον του καπιταλισμού βρίσκεται στο δρόμο της πραγματοποίησης του.

(Στο ίδιο, σελ. 30,34-38)

.....

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΥΠΟΜΝΗΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

Του Λ. Τρότσκι (Από το «ΚΑΙ ΤΩΡΑ;»)

Οι λόγοι που επιβάλλουν την πολιτική του ενιαίου μετώπου απορρέουν από τόσο βασικές και αναμφισβήτητες ανάγκες της πάλης τάξης ενάντια σε τάξη (στη μαρξιστική έννοια αυτών των λέξεων κι όχι τη γραφειοκρατική) που είναι αδύνατο να διαβάσει κανείς, χωρίς να κοκκινίσει από ντροπή και αγανάκτηση, τις αντιρρήσεις της σταλινικής γραφειοκρατίας. Μπορεί κανείς να εξηγεί καθημερινά τις πιο άπλες ιδέες στις πιο καθυστερημένες, τις πιο αδιαφώτιστες εργατικές και αγροτικές μάζες, χωρίς να δοκιμάζει την παραμικρή κούραση: σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται να διαφωτίσει ολότελα νέα στρώματα. Αλλοίμονο, όμως, αν πρέπει ν' αποδείξει και να εξηγήσει τις στοιχειώδεις ιδέες σε ανθρώπους που το μυαλό τους έχει γίνει πίττα από τη γραφειοκρατική πρέσα. Τι να κάνει κανείς με «αρχηγούς» που δεν διαθέτουν λογικά επιχειρήματα, αλλά αντί γι' αυτά κρατάνε στα χέρια τους έναν οδηγό από διεθνείς βρισιές; Οι θεμελιώδεις θέσεις του μαρξισμού καταπολεμούνται με μια μοναδική λέξη: «αντεπανάσταση»! Αυτή η λέξη έχει ξεπέσει φοβερά στο στόμα εκείνων που ως τα τώρα δεν έχουν, ωστόσο, αποδείξει ακόμα με τίποτα την ικανότητα τους να κάνουν μια επανάσταση. Αλλά τί πρέπει να γίνει, ωστόσο, με τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς; Η σταλι-νική γραφειοκρατία τις αναγνωρίζει, ναι ή όχι;

Τα ντοκουμέντα υπάρχουν κι έχουν διατηρήσει όλη τους τη σημασία ως τα σήμερα. Από το μεγάλο αριθμό αυτών των ντοκουμέντων, διάλεξα τις θέσεις που έχω επεξεργαστεί εγώ ο ίδιος ανάμεσα στο 3ο και 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς για το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Οι θέσεις αυτές εγκρίθηκαν από το Πολιτικό Γραφείο του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος και από την Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς και δημοσιεύτηκαν στα κομμουνιστικά όργανα σε διάφορες γλώσσες. Αναδημοσιεύουμε κατά λέξη το μέρος των θέσεων που αναφέρεται στον ορισμό και την υπεράσπιση της πολιτικής του ενιαίου μετώπου:

«Αλλά είναι ολοφάνερο ότι η ταξική πάλη του προλεταριάτου δεν σταματάει στην περίοδο αυτή της προετοιμασίας της επανάστασης.»

»Οι συγκρούσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και στους εργοδότες, την κεφαλαιοκρατία ή το κράτος ξεπηδάνε και αναπτύσσονται αδιάκοπα με την πρωτοβουλία τότε του ενός και τότε του άλλου μέρους.

»Στις συγκρούσεις αυτές, όταν αγκαλιάζουν τα ζωτικά συμφέροντα ολόκληρης της εργατικής τάξης ή της πλειοψηφίας της ή κι ενός οποιουδήποτε μέρους της τάξης, οι εργατικές μάζες αισθάνονται την ανάγκη της ενότητας στη δράση, της ενότητα: στην άμυνα εναντίον του κεφαλαίου. Το κόμμα που αντιδρά μη-χανικά σ' αυτούς τους πόθους της εργατικής τάξης για ενότητα δράσης θα καταδικαστεί αμετάκλητα από τη συνείδηση των εργατών.

»Το πρόβλημα του ενιαίου μετώπου ξεπηδάει από την ανάγκη να εξασφαλιστεί στην εργατική τάξη η δυνατότητα ενωμένου μετώπου στην πάλη εναντίον του κεφαλαίου παρά τη μοιραία διάσπαση, στη σημερινή εποχή, των πολιτικών οργανώσεων που στηρίζονται στην εργατική τάξη. Για κείνους που δεν το καταλαβαίνουν, το κόμμα δεν είναι παρά μια ομάδα προπαγάνδας κι όχι μια οργάνωση μαζικής δράσης.

»Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν είχε πραγματοποιήσει τη ριζική και αποφασιστική ρήξη με τούς σοσιαλδημοκράτες, δεν θα είχε γίνει ποτέ το κόμμα της προλεταριακής επανάστασης. Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν προσπαθούσε να βρει τρόπους οργάνωσης κατάλληλους να κάνουν δυνατές σε κάθε δοσμένη στιγμή κοινές συντονισμένες ενέργειες ανάμεσα στις κομμουνιστικές και μη κομμουνιστικές (μαζί και τις σοσιαλδημοκρατικές) μάζες, θ' απόδειχνε απ' αυτό και μόνο την ανικανότητα του να κατακτήσει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης με μαζικές ενέργειες.

»Δεν φτάνει να χωρίσουμε τους κομμουνιστές από τους ρεφορμιστές και να τούς δέσουμε με την πειθαρχία της οργάνωσης. Είναι ανάγκη να μάθει η οργάνωση να καθοδηγεί όλες τις συλλογικές ενέργειες του προλεταριάτου σε όλες τις περιστάσεις του ζωτικού της αγώνα. Αυτό είναι το δεύτερο γράμμα το κομμουνιστικού αλφάβητου.

»Η ενότητα του μετώπου απλώνεται μόνο στις εργατικές μάζες ή περιλαμβάνει και τους οπορτουνιστές αρχηγούς; Το ερώτημα αυτό είναι απλώς ο καρπός μιας παρανόησης. Αν μπορούσαμε να ενώσουμε τις εργατικές μάζες γύρω από τις σημαίες μας ή πάνω στα τρέχοντα συνθήματα μας, παραμελώνοντας τις ρεφορμιστικές οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα, αυτό θα ήτανε, βέβαια, το καλύτερο απ' όλα. Αλλά τότε το ζήτημα του ενιαίου μετώπου δεν θα έμπαινα καν κάτω από τη σημερινή του μορφή.

»Ενδιαφερόμαστε, αντίθετα, έξω από κάθε άλλη άποψη, να κάνουμε τους ρεφορμιστές να βγουν από τα καταφύγια τους και να τους στήσουμε στο πλευρό μας στο μέτωπο των μαζών που αγωνίζονται. Με μια καλή τακτική αυτό δεν μπορεί παρά να είναι προς όφελός μας. Ο κομμουνιστής που αμφιβάλλει ή φοβάται γι' αυτό μοιάζει με κολυμβητή που θα είχε εγκρίνει θέσεις για τον καλύτερο τρόπο να κολυμπάει κανείς, αλλά δεν θα ριψοκινδύνευε να ριχτεί στο νερό.

»Κλείνοντας συμφωνίες με άλλες οργανώσεις, επιβάλλουμε στον εαυτό μας μian ορισμένη πειθαρχία δράσης. Αλλά αυτή η πειθαρχία δεν μπορεί νάχει απόλυτο χαρακτήρα. Εάν οι ρεφορμιστές σαμποτάρουν τον αγώνα, αντιδρώντας στις διαθέσεις των μαζών, διατηρούμε το δικαίωμα να υποστηρίξουμε τη δράση ως το τέλος χωρίς τους προσωρινούς μισοσύμμαχους, σαν ανεξάρτητη οργάνωση.

»Το να βλέπει κανείς σ' αυτή την πολιτική μια προσέγγιση με τούς ρεφορμιστές, αυτό δεν μπορεί νάναί τίποτα άλλο από την άποψη ενός δημοσιογράφου που νομίζει ότι απομακρύνεται από το ρεφορμιστή όταν τον κριτικάρει χωρίς να βγει από την αίθουσα της σύνταξης και που φοβάται να τον αντιμετωπίσει μπροστά στις εργατικές μάζες, φοβάται να δώσει στις μάζες τη δυνατότητα να συγκρίνουν τον κομμουνιστή και το ρεφορμιστή κάτω από ίσους όρους μέσα στη δράση των μαζών. Πραγματικά- κάτω απ' αυτό το φόβο της «προσέγγισης», που τον θεωρούν επαναστατικό, κρύβεται στο βάθος μια πολιτική παθητικότητα πού τείνει να διατηρήσει μια κατάσταση, όπου οι κομμουνιστές όπως κι οι ρεφορμιστές έχουν καθένας τον κόσμο της επιρροής τους, τα ακροατήρια τους, τον τύπο τους και αυτό τούς φτάνει για νάχουν και οι μεν και οι δε την αυταπάτη μιας σοβαρής πολιτικής πάλης.

»Στον αγώνα εναντίον του ενιαίου μετώπου βλέπουμε μια τάση παθητικότητας κι έλλειψης αποφασιστικότητας που σκεπάζεται με μια φρασεολογική αδιαλλαξία. Από την πρώτη στιγμή κάνει εντύπωση τούτο το παράδοξο: τα δεξιά στοιχεία του κόμματος με τις κεντριστικές και ειρηνόφιλες τάσεις τους... είναι οι πιο ασυμφιλίωτοι αντίπαλοι του ενιαίου μετώπου, σκεπάζοντας τις δεξιές τάσεις τους με τη σημαία της επαναστατικής αδιαλλαξίας. Και, αντίθετα, τα στοιχεία που στις πιο δύσκολες στιγμές έμειναν ολοκληρωτικά πιστά στη γραμμή της 3ης Διεθνούς, είναι οι οπαδοί της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Στην πραγματικότητα, κάτω από τη μάσκα της ψευτοεπαναστατικής αδιαλλαξίας δρούν σήμερα οι οπαδοί της τακτικής της παθητικής αναμονής» - (Τρότσκι: Πέντε χρόνια της Κομμουνιστικής Διεθνούς, σελ. 345 - 378 της ρωσικής έκδοσης).

Η ΛΕΝΙΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Σάββατο, 01 Νοέμβριος 2014 08:45 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 01 Νοέμβριος 2014 09:27

(Από το βιβλίο □ του Λ. Τρότσκι «ΚΑΙ ΤΩΡΑ;»,

σελ.59-62, Εκδόσεις «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη»)
